

Animáció , Lázár Ervin – Metro mese

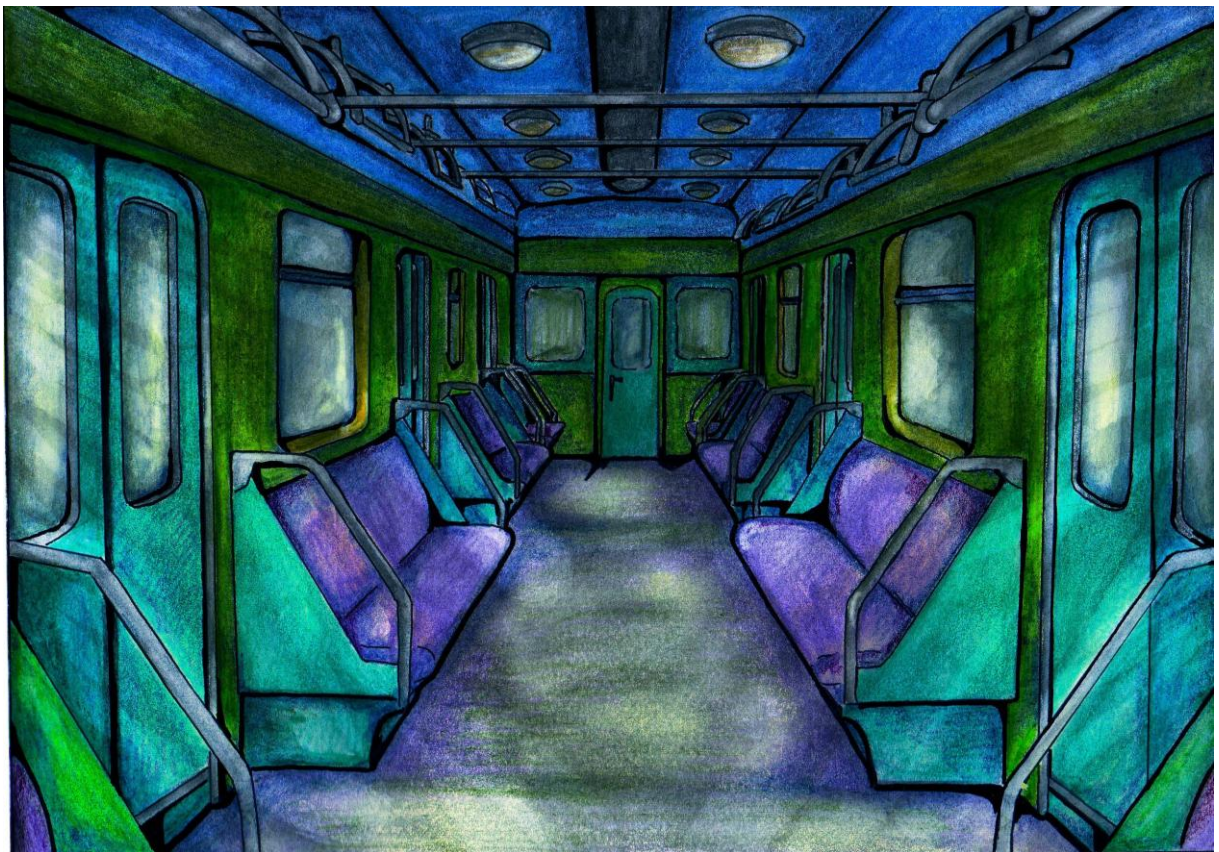
Czirjék Tamara Dominika

Nyíregyházi Főiskola - Vizuális Kultúra Intézet

11. évfolyam Képi ábrázolás

Havasi Tamás művésztanár

Műleírás

Hapcikirály

A munkám alapjául szolgáló történetet Lázár Ervin egyik mesés könyvéből választottam, a Hapcikirályból. Először a Négyszögletű kerekerdőből akartam egy történetet kiválasztani. Egyrészt, azért mert sokkal populárisabb, másrészt mert a kedvenceim közé tartozik. Ami viszont ellene szólt, hogy túl sok karakter van benne, a történetek hosszúak, rengeteg a párbeszéd és így nagyon sokat kellett volna foglalkoznom a karakter animációval és a megfelelő dramaturggal. Felmerült volna az is, hogy nem tudom befejezni időben vagy, hogy túl részletes lesz. Ezekkel a gondokkal viszont nem akartam számolni. A Hapcikirály viszont különleges számomra, mivel egyben tartalmaz meséket, és a mesék önmagukban is felérnek egy novellával. Mindegyik mese rendhagyó és egyben tanulságos is, lemondanak jól megérdemelt egyszerű, „mindenre van megoldás” befejezésükről, hogy rámutasson, nem mindig könnyű az élet. Ez nem mindenki számára lehet elfogadható, mivel mesékről van szó, Lázár Ervin mégis képes ezt oly formában közölni, hogy a komor valóság mögött meglássuk az igazságot, a megoldást a problémára, és közben megtartja a mesemondó jelleget. Ezek a mesék rámutatnak a mai világ valóságára, de hangulatuk könnyed és gyermeki. Több történethez is kedvet kaptam, például A kék meg sárga, vagy A fába szorult hernyó, mégis a Metro mesét választottam. Élvezhető gyermek és felnőtt számára egyaránt.

A Metró mese rendhagyósága abban rejlik, hogy embereket már halottunk vágyakozni tárgyak után, vagy más helyek, élethelyzetek után, viszont egy közlekedési eszközt - ebben az esetben egy metrót – még nem hallottunk vágyakozni egy ember után. Számomra ez a fajta megközelítés érdekesnek tűnt, ezért is választottam ezt a történetet. Teljesen más, mint egy egyszerű állatmese, az áthatása viszont fabula szerű. Nem túl hosszú és nem is vontatott, lényegre törő és üdítő. Ez fontos szempont volt a választásnál, mivel mindenképp olyan történetet akartam, ami megmosolyogtatja az embert. Főleg a felnőtteket. Legbelül talán nem is igazán gyermekeknek készítettem, viszont valahol az is a szándékaim között volt. Sokkal inkább a felnőtteknek szánom mivel ők már elfelejtik milyen azt képzelni, hogy egy tárgy is életre kelhet, érzései lehetnek, mert hiszen ez nem fér bele a felnőtt életvitelbe. Persze mindig akadnak kivételek.

A történet arról szól, hogy egy hosszú munkanap után a metró kocsik aludni térnek a remízben, és míg sötétben aludniuk kéne a 336- os kocsik ajtajai a sötétben az elalvás előtt beszélgetnek. Így kerül szoba az utolsó ajtó részéről egy női utas, aki a nap folyamán nagyon megtetszett neki és jól megfigyelte, hogy néz ki, mi volt rajta, mi fogta meg benne, miért is emlékszik rá. A többiek csodálata pedig abban rejlik, hogy egyik sem tud felidézni egy utast sem, viszont mind kíváncsiak az utolsó ajtó benyomásaira és emlékeire. Én ezt próbáltam meg összefoglalni és bemutatni egy rövid animáció keretében.

Animáció és technika

A történet animációs feldolgozását vegyes technikával oldottam meg. Egyszerre használtam benne manuális kézzel rajzolt elemeket, számítógéppel összerakott jeleneteket és kamera által felvett valódi felvételeket. Mindezek használatával próbáltam elérni egy harmonikus összhatást. A valódi felvételeken kívül minden más elemet megrajzoltam és festettem. Ez igen hosszú folyamat volt, mivel először egy storyboardot kellett alkotnom. Itt éltem a szabad rendezői előnnyel, hiszen egy emberként nagyon nehéz lett volna mindent megjeleníteni.

Az animáció készítéséhez különböző számítógépes programokat használtam névleg az Adobe Photoshopot, Premiere Pro-t és az After Effects -t. A Photoshopot a megrajzolt elemek kivágásához és a felhasználás előkészítéséhez, a Premiere Pro-t a videó összevágásához, míg az After Effects-et a térbeli elemek és jelenetek összerakáshoz használtam.

A történet eleje Budapest látképpel kezdődik, amit megrajzoltam és megfestettem frame-to-frame animáció felhasználásához. A rajzoláshoz nagy segítségemre volt egy házilag gyártott levilágító asztal, amire felragasztottam a megrajzolt Budapest látképet, ezután átvilágítottam, hogy sokszorozható legyen. A képeket szkennelés útján vittem be a gépbe és ott illesztettem egymás mellé az After Effects segítségével, hogy folyamatos mozgókép váljon belőlük.

A folytatásban, ahogy haladunk előre a kisfilmben megjelennek úszkáló halak a föld alatt húzódó csőrendszer, majd szintén a föld alatt futó metró. A halakat előre megrajzoltam és kifestettem majd Photoshop használatával kivágtam és beimportáltam

az After Effectstbe és ott animáltam meg. A halak mozgása, a csőrendszer és a föld alatti részek térbeli összehatása, mind After Effects utómunka része. Az utána következő metrós jelenetnél már megrajzolt és valódi felvételeket is kevertem egymással. Ezt szintén After Effects-ben tudtam megcsinálni.

A következő fontos momentum a remíz bemutatása. Ez a pár másodperc After Effectsben lett megcsinálva egy nagy kompozíció elemeiként. Itt a metró elemeit egyesével kellett behívni, amik már Photoshopban elő lettek készítve.

Minden elemet külön - külön kellett összeilleszteni, így jött létre a nagy és egységes kompozíció. A kivágott sík elemek, ily módon keltenek három dimenziós hatást a program által. Különböző kamera mozgások beállításával lett animációs jelenet miután videó formában kivittem. Innentől kezdve már nem volt más dolgom csak, hogy a már megdolgozott nyersanyagomat és az animációs videókat a Premiere Pro segítségével összevágjam.

Mindig is érdekelt az animáció készítés. Mielőtt ebbe a munkába fogtam volna már voltak más próbálkozásaim a témában. Azok a munkák viszont ehhez képest nem elég kiforrottak és precízek. Összegezve ez a kis film minden részében a hasznomra vált, mivel kihívás volt számomra. A programok használatát ugyanis autodidakta módon sajátítottam el, mivel személyes érdekeltségem volt, hogy minden téren tovább képezsem magam. Rengeteg hasznos dolgot tanultam meg, ami elég volt arra, hogy további ösztönzést kapjak jövőbeli munkák elkészítésére is. Úgy érzem, mindezek ellenére van még hova fejlődnöm bőven, viszont ez a munka minden tekintetben nagy mérföldkőnek számít a tanulmányaim során, mert úgy gondolom sikerült magam számára kitűzött célt megvalósítani, a történethez egy atmoszférát teremteni és kialakítani egy olyan stílust, ami mentén majd további munkákat kívánok elkészíteni.

A vegyes technika minden tekintetben megfelelőnek bizonyult számomra.